

Dvojka srdcová

Štěpánka Šimonová

Tyhle laciné fígle a triky? Jak obyčejné. Žádné kouzlo.

Nejsem už malé děcko. Věřit v zázraky je možná roztomilé, ale v dospělosti na to nezbyvá žádný prostor. A nevykládejte si to špatně... tohle je jen zkratka a dobře zcela realistický pohled na svět. Magie? Jen výplod bujné fantazie filmových režisérů a spisovatelů.

Když mě ten vysoký chlapík s buřinkou a fráčkem oslovil na ulici, ani v nejmenším jsem neplánovala zastavit a stát se účastnicí jeho pouliční show. Už jsem zmínila, jak mi tihle šarlatáni lezou krkem? Hypnóza sem, dlouhý oční kontakt tam, a než se nadějete, jste bez peněženky nebo hodinek.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se kouzelník s úsměvem.

Proč zastavuji? Proč se k němu otáčím?

„Silvie,“ odpověděla jsem bez zaváhání. Proč mu to říkám?! Proč prostě nepokračuju ulicí dál?

„Těší mě, já jsem Ervín,“ odpověděl s takovou nonšalancí, že jsem se nezmohla na slovo. Kouzelník mi elegantně potřásl rukou.

Musím uznat, že vypadá... zajímavě. Dlouhé hnědé vlasy svázané do culíku.

Typický styl pro někoho, kdo si hraje na umělce. Asi si o sobě myslí, že je děsně originální. A to jméno! Ervín? Takhle se snad nikdo nejmenuje. Taky se vám zdá, že to zní přehnaně?

„To je zajímavé jméno,“ slyšela jsem se říkat, a málem jsem si přitom ukousla jazyk. *Co to dělám?* A ještě jsem se přitom usmála! I on se usmál.

Jeho oči jiskřily, když vytáhl karty a začal jimi přehazovat sem a tam. Svištěly vzduchem, jako by měly vlastní hlavu. Dav kolem nás se zastavil a sledoval, jak jedna karta za druhou mizí a zase se objevuje. Pak Ervín přidržel balíček přede mnou.

„Jednu si vyberte,“ řekl a začal si černým sametovým šátkem zavazovat oči.

„Ukažte ji ostatním přihlížejícím. A abyste mi třeba nemohla vytknout, že jsem ji snad na vteřinku zahlédl, dám si přes oči tenhle šátek.“

Já se místo racionálního komentáře jen zaculila takovým hloupoučkým způsobem. Vytáhla jsem si srdcovou dvojku, ukázala ji davu a následovala jeho instrukce.

„Teď vezměte zapalovač a nechte tu kartu vzplát,“ řekl mi energicky.

Vzpomínáte si, jak jsem mluvila o hypnóze? Přesně tak jsem se teď cítila.

Nezmohla jsem se na žádný odpor, i když zapalovat karty je zcela jistě naprosto bezúčelným plýtváním. Já jsem jen jako v transu přebrala zapalovač a za chvíli zbyl z mé srdcové dvojky jenom popel.

„Spálila jste ji?“ zeptal se Ervín.

„Ano, nezbylo z ní prakticky nic,“ řekla jsem pro mě až netypicky jemným hlasem. Cítila jsem se v rozpacích.

„Opravdu?“ kouzelník si z očí sundal pásku a odshora až dolů si mě prohlédl. „A nemáte ji náhodou v kapse?“

Samozřejmě, že tam byla. Dalo se snad čekat, že se objeví na nějakém zcela nečekaném místě.

„Děkuji, že jste byla mou asistentkou pro tohle krátké představení,“ usmál se Ervín. Cítila jsem, jak mi hoří tváře.

„Mějte se hezky, nashledanou,“ rozloučila jsem se a odešla pryč.

Doma, ve svém malém spořádaném bytečku, sedím na gauči. Oslepuje mě bílá prázdnota zdi přede mnou. Jak dlouho už tu sedím? Možná pět minut, možná pět hodin.

Proč nic nedělám? Proč nezvednu telefon, nepřečtu si knihu nebo aspoň neotevřu okno? A hlavně – proč ho nemůžu vyhnat z hlavy?

Mám pocit, že mi něco schází. Víím, že je to Ervín, muž, kterého znám jen z jediné absurdní scény na ulici, ale nechci si to připustit.

Mohla jsem ho požádat o telefonní číslo. Nebo se zeptat, kde vystupuje, co dělá, kdo vlastně je. Jenže jsem to neudělala. A teď? Teď tu sedím a přemýšlím, jestli byl skutečný, nebo jestli to celé nebyla jen nějaká podivná halucinace.

„Klid, Sylvie,“ říkám si nahlas. „Jen se uklidni. Je to jen hloupá hra mysli.“ Snažím se znovu najít racionální myšlení, ale pořád mě to stahuje zpátky. Srdcová dvojka. Jeho úsměv. Jeho oči. A to, jak mi jemně stiskl ruku, než zmizel. Už je dávno po půlnoci a ticho v bytě mě dusí. Venku slyším občasné hučení aut, ale místo aby mě to uklidnilo, mám pocit, že se každým zvukem hlouběji nořím do vlastní osamělosti.

Nakonec toho mám dost. Zvedám se z gauče, ačkoliv nevím, co bych měla dělat. Možná se převléknout, pustit pračku. Hlavně se nějak zaměstnat. Stáhnou džíny a hodím je do koše na prádlo. Ale v tom si všimnu něčeho zvláštního – z kapsy trčí roh nějakého papírku. To není zrovna obvyklé, když víte, že ve vašich kapsách obvykle nosíte jen korunu pro štěstí...

To není papírek.

Je to karta. Srdcová dvojka.

Držím ji v ruce a moje mysl se zastavuje. Na kartě je ručně napsané datum a adresa. Inkoust je jemně rozmazaný, jako by ho psal někdo ve spěchu.

Co je to za vtip? Jak se tam dostala? Zírám na ni jako na cizí předmět z jiné reality.

A pak se ozve můj hlas – tichý, sarkastický, skoro neslyšitelný. „Tam nepůjdu.“

Ale moje tělo má jiné plány. Ani si neuvědomuju, co dělám, když otevírám skříň a vybírám šaty. Modré. Ty, co nosím na zvláštní příležitosti.

Jsem vážně beznadějný případ. Proč mám najednou pocit, že jsem součástí něčeho magického?

Je to vůbec možné?

Je to zázrak?

A tenkrát na ulici... Ervíne, bylo to snad nějaké kouzlo?